

Capitolul 2

Curaj și har –

Un ajutor pentru studiul cărții Estera

Capitolul 2

O nouă împărăteasă

Între capitolul 1 și capitolul 2 este o perioadă de timp de aproximativ trei ani, așa cum se poate deduce dintr-o comparație între capitolul 1 versetul 3 cu capitolul 2 versetele 12 și 16. Scriptura tace cu privire la această perioadă intermediară, cu toate că noi știm din alte surse că în acel timp au avut loc campaniile militare ale lui Xerxe împotriva Greciei, când el a suferit o înfrângere mare. Noi ne putem imagina, că el s-a întors dezamăgit în țara lui și a căutat dragoste și mângâiere. Însă atunci și-a adus aminte cu durere, că el nu mai avea împărăteasă. Se gândește din nou la Vasti (versetul 1), și astfel se naște în el dorința de a avea iarăși o împărăteasă.

Slujitorii împăratului înțeleg această dorință. Textual acolo nu stă slujitori, ci „băieții, tinerii”, și aceasta este foarte ciudat. Ei fac de fapt aluzie la o stare nouă. Tot așa găsim și la învierea lui Hristos, că femeile văd un „tânăr” șezând în mormântul deschis (Marcu 16,5). Acest tânăr – din celelalte evanghelii știm că este vorba de un înger – se potrivea pe deplin stării noi și relațiilor noi care decurgeau din învierea Domnului. Aici în Estera 2 acești „băieți” aparțin de asemenea la ceva nou, unei împărătese noi. Ei înșiși vorbesc despre aceasta (versetele 2-4). Și ce spun ei este în deplină armonie cu gândurile împăratului.

Tot așa este și atunci când noi aplicăm aceasta în sens spiritual și profetic, împăratul – așa cum am spus mai înainte – fiind un tablou despre Dumnezeu Însuși. Noi nu ne dăm seama cât de prețios este pentru inima lui Dumnezeu să aibă aici pe pământ un popor care Îi aparține și este dedicat Lui pe deplin. Este o mare tristețe pentru inima Lui, că creștinătatea (cel puțin vorbind la modul general) a greșit mult în privința aceasta. Și când adevărata Adunare va fi luată de pe pământ, ce va însemna atunci pentru El, când Se va gândi la biserica falsă, care va rămâne atunci pe pământ, în timp ce nu va mai fi nici o altă mărturie, pe care El s-o poată iubi și care să fie bucurie pentru inima Lui? Atunci El Își va trezi o nouă mărturie în mijlocul vechiului Său popor Israel, și inima Lui Se va îndrepta spre el. Estera este un tablou despre aceasta; ea este noua împărăteasă.

Mardoheu și Estera

În această istorisire vedem nu numai pe Estera stând pe prim plan, ci și pe tatăl ei adoptiv, Mardoheu. Am spus deja, că Mardoheu este un tablou despre Domnul Isus, în timp ce Estera reprezintă rămășița credincioasă din Israel. Aceasta face interpretarea acestei cărți întru-câtva să fie grea, deoarece noi găsim prezentate aici atât suferințele lui Mardoheu (și prin aceasta suferințele lui Hristos), cât și suferințele Esterei (și prin aceasta ale rămășiței iudaice din viitor). Privit din punct de vedere istoric, timpul de har, care durează de aproape două mii de ani, este cuprins între suferințele lui Hristos și cele ale rămășiței, însă aici ele sunt *unite unele cu altele*. Aceasta nu este ușor de înțeles, însă va deveni mai clar, dacă ne gândim că din punct de

Capitolul 2

vedere moral nu sunt două mii de ani între ele. Domnul Isus cunoaște sentimentele și stările rămășiței din Ierusalim din propria experiență, deoarece în ultimele zile ale vieții Lui pe pământ El a trăit în împrejurări asemănătoare. Așa cum El a suferit în Ierusalim din cauza împotrivirii lui Irod și a lui Pilat, tot așa rămășița va suferi în viitor sub apăsarea lui antihrist, împăratul fals al iudeilor, care va fi împrietenit cu conducătorii imperiului roman reinstaurat în timpul acela. Hristos a pătruns în duhul în sentimentele rămășiții, și El cunoaște suferințele ei. Aici nu este vorba de suferințele pentru ispășirea păcatului, pe care numai El singur le-a avut pe cruce, ci de suferințele din partea oamenilor, pe care El desigur le poate avea împreună cu alții. Hristos cunoaște sentimentele alor Săi, și El știe și să le exprime în mod desăvârșit. Vedem aceasta în mod deosebit în cartea psalmilor, unde Duhul lui Hristos mărturisește despre suferințele care urmau să vină asupra lui Hristos, și unde acestea deseori sunt unite cu suferințele rămășiței.

Așa găsim aici în legătură directă cu Estera pe acest bărbat iudeu, „numit Mardoheu, fiul lui Iair, fiul lui Șimei, fiul lui Chis, un beniamit” (versetul 5). Mardoheu – așa rezultă din această genealogie scurtă – aparținea seminției lui Beniamin. Despre această seminție a prorocit Iacov pe patul de moarte, că Beniamin va fi un lup sfâșietor, care dimineața devorează prada, iar seara împarte prada răpită (Geneza 49,27). Și în acest caracter îl vedem noi efectiv pe Mardoheu în această carte, în mod deosebit în ultimul capitol: ca mare biruitor asupra dușmanilor lui, care face pe poporul lui să aibă parte de toate urmările minunate ale triumfului lui, pe care el l-a obținut. Numele Beniamin înseamnă „fiul dreptei” (compară cu Geneza 35,18). Așa este Hristos Omul de la dreapta lui Dumnezeu, căruia trebuie să-I fie supuse toate lucrurile și înaintea căruia nici un dușman nu poate rezista.

În al doilea rând, vedem aici, că Mardoheu este un urmaș al lui Chis, evident un omonim al tatălui lui Saul, care de asemenea descindea din Beniamin (1 Samuel 9,1). Și dacă apoi ținem seama că Haman era un agaghit și prin aceasta probabil un descendent din casa lui Agag, împăratul lui Amalec – sau în orice caz descindea dintr-un omonim -, atunci este ca și cum noi am regăsi în cartea Estera vechiul conflict dintre Israel și Amalec (vezi între altele Geneza 36,12; Exod 17,8-16; Deuteronom 24,17-19; 1 Samuel 15). Însă în timp ce Saul în această luptă a fost indulgent și a cruțat pe Agag, Mardoheu a fost consecvent și a purtat victoria împotriva dușmanului său de moarte.

În continuare în versetul 6 este prezentată genealogia acestuia, că „el” a fost dus cu captivii deportați, care au fost duși de Nebucadnețar de la Ierusalim la Babel. Textual aici este vorba desigur de Chis, străbunicul lui Mardoheu. Căci altfel ar trebui să presupunem că Mardoheu avea mult peste o sută de ani. Însă Duhul lui Dumnezeu prezintă aici lucrurile ca și cum aceste cuvinte s-ar referi la Mardoheu, și în aplicarea simbolică aceasta se potrivește foarte bine. Căci Hristos, despre care Mardoheu este un model, este totdeauna cu ai Săi, oricare ar fi împrejurările în care ei se află, chiar și atunci când ei sunt ca deportați în străinătate. Așa vedem pe Mardoheu în această carte permanent în apropierea Esterei, ca s-o ajute și s-o conducă. Cu toate că el abia în ultimul capitol este înălțat și glorificat public (capitolul 6 este un gust anticipat), în planul secund el este totdeauna prezent și are grijă de ea. În același fel rămășița în necazul cel mare va avea totdeauna aproape de ea pe Duhul lui Hristos, ca să fie îndrumată și sprijinită de El în toate situațiile. Hristos este permanent la ai Săi, și prin Duhul Său El Se unește cu poporul Său: ei sunt sfinții, de care El are toată plăcerea (Psalm 16,3).

Capitolul 2

Acest Mardoheu era tatăl adoptiv al lui Hadasa, adică Estera (versetul 7). Cât de gravă era situația, în care se afla poporul lui Dumnezeu, se vede din faptul că ei toți purtau nume păgâne. Estera înseamnă „stea”, și în mod deosebit luceafărul de dimineață și de seară Venus, care a fost glorificat ca zeiță. Numele Mardoheu este probabil derivat de la Marduc, un zeu al babilonienilor. Estera avea însă și un nume iudeu, frumos, Hadasa, care înseamnă „mirt”. Aceasta ne face să ne gândim la prima viziune a prorocului Zaharia, în care el vede pe îngerul Domnului stând printre arborii de mirți într-o vâlcea, mijlocind pentru rămășița poporului său (Zaharia 1,7-17). Așa cum îngerul (și acesta este Hristos Însuși, compară cu Maleahi 3,1) era unit cu acești arbori de mirți, care simbolizează rămășița iudaică, tot așa Mardoheu se unește cu soarta acestui membru al familiei omonime și se unește cu el. El devine tatăl ei adoptiv și pedagogul ei, căci ea nu avea nici tată, nici mamă. Ea este într-o situație în care ea era total dependentă de har, și Mardoheu se îndură de ea. Starea ei se aseamănă cu cea a psalmistului, când spune: „Căci chiar dacă tatăl meu și mama mea m-ar părăsi, totuși Domnul mă va primi” (Psalm 27,10). Ea era sigură sub protecția lui Mardoheu; și tot așa Duhul lui Hristos Se va îndura în viitor de rămășiță, care este total dependentă de harul lui Dumnezeu, și o va educa și învăța, așa că ea va corespunde gândurilor Lui. Tot așa este numai lucrarea harului lui Dumnezeu, când în timpul actual există o rămășiță, păzită de El și care corespunde dorinței inimii Lui, o rămășiță credincioasă, care în mijlocul decăderii generale revelează însușirile bisericii Filadelfia (Apocalipsa 3,7-13).

Misiunea lui Hegai

Însă Estera trebuie educată mai departe în școala lui Dumnezeu. Într-adevăr ea este „frumoasă la statură și plăcută la vedere” (versetul 7), dar ea trebuie făcută potrivită de a apărea în prezența împăratului (versetul 8 și următoarele). În acest scop ea vine sub îngrijirea lui Hegai, păzitorul femeilor, în el putem vedea un tablou al Duhului Sfânt, care pregătește rămășița, pentru ca ea să fie adusă în deplină concordanță cu dorința inimii lui Dumnezeu. Estera este plăcută în ochii lui și îi câștigă favoarea, așa că el îi dă tot ce este necesar, pentru ca frumusețea ei să se vadă tot mai mult și s-o facă plăcută în ochii împăratului (versetul 9).

Însă ea nu a făcut cunoscut pe poporul ei și descendența ei, căci Mardoheu i-a poruncit să nu facă cunoscut acestea (versetul 10). În felul acesta a rămas ascuns, cine era ea, și tot așa va fi și cu rămășița lui Israel în timpul necazului cel mare: adevăratul ei caracter va rămâne ascuns până la arătarea lui Hristos; abia atunci se va face cunoscut în ce relație stă ea cu El. Aici este încă timpul umilinței. Tot așa și Domnul Isus a vrut să rămână necunoscut, așa cum citim în evanghelii, El poruncind ucenicilor ca ei să nu-L facă cunoscut ca Mesia (vezi printre altele Matei 16,20). El trebuia să rămână ascuns, era cunoscut numai pentru cei care, ca să zicem așa, erau introduși prin Duhul lui Dumnezeu în această taină. Restul nu avea nici un drept să știe aceasta, deoarece Domnul Isus a fost lepădat de poporul său.

Așa ajunge această fată în școala lui Hegai, în timp ce Mardoheu s-a interesat mereu de situația ei: „Și în fiecare zi Mardoheu se ducea înaintea curții femeilor, ca să afle cum îi mergea Esterei și ce se făcea cu privire la ea” (versetul 11). Probabil ea nu a remarcat acest lucru, căci el nu se putea apropia prea mult de casa femeilor. Însă pe planul secund el era permanent prezent și se interesa de ea. Acesta este un tablou minunat despre ce face Hristos pentru ai Săi, care sunt educați în școala Duhului Sfânt. Hristos Se gândește la noi și este

Capitolul 2

preocupat permanent cu noi, pentru ca noi să creștem sub călăuzirea Duhului Sfânt și să arătăm frumusețea spirituală, în care Dumnezeu Își găsește plăcerea. Inima Lui este la ai Săi și El se gândește la bunăstarea lor. Tot așa va fi și cu rămășița în ultimele zile: Hristos nu o va părăsi și Se va gândi permanent la bunăstarea ei.

Timpul de pregătire, pentru a putea merge la împărat, a durat un an (versetul 12). Pentru Israel va fi mult mai lung în timpul din urmă. Estera a trebuit să se ungă șase luni cu ulei de smirnă și după aceea încă șase luni cu miresme de parfumuri, înainte ca ea să fie desăvârșit de frumoasă, ca să câștige favoarea și dragostea împăratului. Frumusețea ei naturală nu era de ajuns. *Smirna* vorbește în Scriptură totdeauna despre suferințele lui Hristos. Ea era o rășină cu miros plăcut cu gust amar, care se obținea prin facerea de tăieturi într-o anumită specie de arbori. Prin aceasta copacul era rănit, și seva, care curgea din el, era amară, dar avea un miros plăcut, mai ales atunci când era arsă ca tămâie. Aceasta este un tablou potrivit pentru suferințele amare ale lui Hristos, care în același timp au însemnat un miros plăcut pentru Dumnezeu.

Și nimic nu este mai important pentru creșterea noastră spirituală și educarea în școala lui Dumnezeu, decât să fi preocupat și să fi „împodobit” în adevăratul sens cu ceea ce vorbește despre scumpătatea Persoanei lui Hristos în suferințele Sale și în consacrarea Sa în moarte, ca un miros plăcut pentru Dumnezeu (compară cu Efeseni 5,1 și versetele următoare). Aceasta este plăcut înaintea lui Dumnezeu și absolut necesar pentru formarea unei rămășițe, cât și pentru noi, în ultimele zile ale istoriei Adunării, cât și pentru rămășița iudaică viitoare. Aceasta ne va face și capabili să putem suferi împreună cu Hristos, deoarece atunci noi prin Duhul Său ne vom simți strâns legați cu El – așa cum inima Esterei în mijlocul tuturor suferințelor, care au lovit pe poporul lui Dumnezeu, era legată cu inima lui Mardoheu. Această smirnă și celelalte unguente și mirodenii sunt necesare, ca să ne curețe, să ne purifice inima și conștiința și să ne facă desăvârșit de plăcuți în ochii lui Dumnezeu.

Condusă la împărat

În sfârșit vine momentul, când Estera poate merge la împărat, și pentru aceasta ea nu cere nimic, în afară numai de ceea ce Hegai, famenul împăratesc, îi spune (versetul 15). Acest verset conține o învățătură importantă și pentru noi, căci mulți creștini gândesc că ei ar putea hotărî singuri în ce fel ar putea fi plăcuți lui Dumnezeu. Ne lăsăm noi conduși de gândurile și părerile noastre pentru a umbla într-un chip vrednic față de Dumnezeu, sau ne lăsăm instruiți de Duhul Sfânt în această privință? Duhul Sfânt vrea să ne arate din Cuvântul lui Dumnezeu ce este cu adevărat în concordanță cu gândurile Sale. Estera nu dorește altceva, decât numai ce Hegai îi spune, și în felul acesta ea a căpătat trecere în ochii tuturor celor care au văzut-o, și înainte de toate în ochii împăratului însuși (versetul 15b și 17).

Cu mult înainte să înceapă suferințele pentru Estera – căci acestea vin pentru ea abia în capitolele 4 și 5 -, ea a căpătat deja trecere înaintea împăratului. Aceasta este o cunoaștere minunată și pentru rămășița iudaică din viitor, că ea posedă favoarea lui Dumnezeu deja înainte să înceapă necazul cel mare și că ea a fost primită prin El. Căci noi vedem în Apocalipsa 11 că deja în prima jumătate a ultimei săptămână-an din Daniel se va găsi în Ierusalim o rămășiță, care va fi recunoscută de Dumnezeu și aduce jertfe în Templul reconstruit. (Această remarcă este arătată simbolic prin „măsurarea” Templului și a acelora

Capitolul 2

care aduc adorare în el ca proprietate a lui Dumnezeu). Dumnezeu Însuși Se va revela acestei rămășițe, deoarece El recunoaște că inimile acestor iudei credincioși au fost formate prin Duhul Sfânt în concordanță cu gândurile Sale. Fie ca Dumnezeu să privească în jos cu plăcere și la noi, deoarece după primul eșec în Tiatira și Sardes El descopere în noi însușirile Filadelfiei, care Îi sunt plăcute Lui (compară cu Apocalipsa 2 și 3). Și aceasta înainte să vină suferințele, care, dacă Domnul nu le va împiedica, pot veni și peste Filadelfia, și probabil că vor veni. Cât de important este totuși, în toate împrejurările să știi, că Dumnezeu privește în har în jos spre noi. Aceasta este ce se spune aici despre Estera, după ratarea și punerea la o parte a lui Vasti: „Împăratul a iubit pe Estera mai mult decât pe toate celelalte femei și ea a căpătat trecere și favoare înaintea lui mai mult decât toate celelalte fete. I-a pus coroana împărătească pe cap și a făcut-o împărăteasă în locul Vastiei.” (versetul 17).

După aceste evenimente găsim din nou un ospăț: împăratul a dat un mare ospăț tuturor prinților și slujitorilor lui, ospățul Esterei; și el a ușurat sarcinile ținuturilor și a împărțit daruri cu o bunătate împărătească” (versetul 18). În capitolul 1 Vasti a refuzat să vină la ospățul împăratului; acolo nu era nici o părtășie. Aici în capitolul 2 ea este prezentă. Împăratul pregătește un ospăț mare și acesta este foarte potrivit denumit „ospățul Esterei”. Acest ospăț este un tablou al părtășiei noastre zilnice cu Domnul, dar în mod deosebit al părtășiei pe care noi o avem cu El la Masa Sa. Domnul Isus Însuși este acolo gazda, căci este masa *Domnului*, însă El o pregătește pentru noi și El pregătește acolo un ospăț pentru noi (așa cum se spune aici, că este ospățul *Esterei*). El nu are nevoie de acest ospăț, ca să Se gândească la noi, dar noi avem nevoie de el, ca să ne gândim la El. Și cât de plăcută este atunci părtășia, pe care noi avem dreptul s-o savurăm cu El, în fiecare duminică din nou. El să ne păzească, să nu ținem mese de sărbătoare la care El lipsește, propriile noastre mese, așa cum din păcate are loc frecvent în creștinătate. Dar să mâncăm permanent la „masa Împăratului” (compară cu 2 Samuel 9,13; Cântarea Cântărilor 1,12) și să-I mulțumim pentru tot ce El a pregătit pentru noi!

Mardoheu descopere o uneltire

În mijlocul acestor evenimente Mardoheu rămâne activ pe planul secund, așa cum ne arată ultimele versete ale acestui capitol (versetele 19-23). Tot așa Hristos prin Duhul Său rămâne activ și în mijlocul nostru, până va veni ziua în care El va fi glorificat înaintea ochilor tuturor. Este remarcabil să citim aici, că Estera a făcut „ce îi spunea Mardoheu, ca și atunci când o creștea el” (versetul 20). Fie ca noi atât personal cât și în comun să rămânem supuși acțiunii Cuvântului și Duhului lui Hristos, atunci nu vom eșua ca Vasti. Atunci vom rămâne păziți să nu mergem pe căile proprii și să serbăm „ospețele” noastre proprii, unde Dumnezeu nu poate fi prezent și unde El nu poate avea părtășie cu noi. Cât de important este să nu vrem și să nu dorim nimic altceva, decât numai ceea ce spune Domnul!

Mardoheu însuși stătea în porțile împăratului, citim în versetul 19, el era foarte aproape de împărat, într-adevăr fără să atragă atenția, însă el era prezent și veghea asupra intereselor împăratului. Tot așa și Domnul Isus a vegheat asupra drepturilor lui Dumnezeu, deja în timpul vieții Sale aici pe pământ, când în umilință – fără prestigiu și disprețuit, așa cum vorbește rămășița în Isaia 53,2.3 – a mers pe drumul Său. Nimeni nu a făcut așa ca El, și prin Duhul Său o face încă mereu. El poartă grijă, ca Dumnezeu să primească onoarea, chiar și în viața

Capitolul 2

noastră ca credincioși. Hristos, într-o lume care trăiește în răzvrătire față de Dumnezeu și care de fapt vrea să tăgăduiască scaunul Lui de domnie, S-a gândit la interesele lui Dumnezeu. Vedem aceasta aici simbolic la Mardoheu, care află de uneltirea pe care doi fameni au pus-o la cale, ca să întindă mâna asupra împăratului. Probabil aici putem face o paralelă cu planurile rele ale lui Irod și Pilat, care în răzvrătirea lor împotriva lui Dumnezeu au devenit chiar prieteni (Luca 23,12). Și tot așa în timpul din urmă puterile rele ale lumii acesteia se vor uni împotriva lui Dumnezeu și împotriva Unsului Său (Psalm 2,1-6). Însă eforturile lor vor fi la fel nimicite, cum a fost cu răzvrătirea acestor doi fameni.

Prin Estera Mardoheu face cunoscut aceasta împăratului: „Mardoheu a avut cunoștință de lucrul acesta și a dat de știre împărătesei Estera, iar Estera l-a spus împăratului, în numele lui Mardoheu. Faptul fiind cercetat și găsit întocmai, cei doi au fost spânzurați de un lemn. Și lucrul acesta a fost scris în cartea cronicilor, în fața împăratului” (versetele 22,23). Deci Estera a vorbit cu împăratul despre Mardoheu și numele lui Mardoheu este notat în cartea cronicilor (compară cu capitolul 6,1.2). Aceasta conține și un gând frumos pentru noi, și anume, că noi putem vorbi cu Dumnezeu despre Persoana lui Hristos și despre ceea ce a făcut El. Acesta este un privilegiu prețios, care ne-a fost dăruit, în mod cu totul deosebit la Masa pe care El a pregătit-o pentru noi în amintirea Fiului Său! Și în ceea ce privește pe Israel, vedem în Psalmii 20 și 21 cum rămășița vorbește cu Iehova despre Hristosul Său, despre Împăratul Său uns. Aceasta are loc înaintea începutului necazului cel mare, căci stările acestui timp de suferințe le găsim abia în cartea a doua a psalmilor (de la Psalmul 42). Astfel Estera, înainte să vină suferințele peste ea, care în capitolele următoare își aruncă deja mai dinainte umbrele, povestește împăratului despre Mardoheu.